

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрено и препоръчано отъ Министерство на Народното
Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ
19

ПТИЦАТА НА ИСТИНАТА

(Андалузка приказка)

Три момичета се разговаряха една вечеръ
една бедна кѣща; и тритѣ бѣха хубави.

— Искамъ, каза най-големата, да се оже-
ня за царския готвачъ! Ще ямъ до насита
хубави ястия и ще станатъ пълна и бѣла, както
иричи на жената на такава видна личностъ!

— У, каква си лакома! каза втората. Азъ
предпочитамъ царския сладкаръ. Той ще
ми прави най-хубави сладки и сиропи и азъ
ще ви каня да ви черпя. А ти, обърна се тя
къмъ най-малката, за кого искашъ да се оже-
няшъ?

— Не казвамъ, отговори най-младата отъ
третѣ сестри.

Но дветѣ по-големи толкова я закачаха,
че тя най-после каза:

— Искамъ да се ожена за царя! Ще му
давамъ синъ, храбъръ като него и дъщеря, ху-
бава като деня!

— Я вижъ каква горделивка!

— Я гледай, каква глупачка! казаха две-
те сестри и почнаха да ѝ се присмиватъ.

А тъкмо тая вечеръ царятъ се разхож-
ваше изъ града; той чу презъ решетката на
прозореца желанията на тритѣ сестри и на
другия денъ ги повика въ палата.

— Всѣка отъ васъ ще получи по десетъ
златни реални сестра и свадбата ви ще
стане следъ петнадесетъ дни.

После взе най-малката за ръка и каза
приворнитѣ:

— Ето моята годеница.

Тритѣ свадби станаха въ единъ денъ. Но
дветѣ големи сестри завиждаха на малката
се разкайваха, че сж се оженили за готвачъ и
сладкаръ. Следъ една година царятъ трѣбваше

да отиде на война и нѣколко дни следъ заминава-
нето му, царицата даде животъ на две близначета:

момиче и момиче. Завистливитѣ ѝ сестри взеха де-
цата, когато царицата заспа, сложиха ги въ една
кошница и ги хвърлиха въ рѣката. После съобщи-
ха на царя, че царицата е премахнала децата си.

Царятъ повѣрва, че тя е виновна, но не се
реши да я погуби, а накара да я затворятъ въ
отдалечени стаи, за да не я види никога вече.

А кошницата съ децата плувала по рѣката и
най-после се спрѣла до една тераса въ градината
на единъ старъ, богатъ търговецъ. Той видѣлъ
кошницата, взелъ я и билъ омаянъ отъ хубостта
на дветѣ деца. Веднага ги занесълъ на жена си.

— Вижъ, казалъ ѝ той, какво ни праща сж-
дбата. Грижи се за тия деца, тѣ ще ни бждатъ
тѣхъ въ старостта.

Жената на търговеца ги взела и понеже това
миле на Ивановъ-денъ, тя ги кръстила Жуанилло и
Жуанилла. Тя ги обикнала много, гледала ги като
свои деца и тѣ порастнали свободни и красиви въ
гогатата кѣща.

Следъ петнадесетъ години приемната имъ
майка умрѣла и стариятъ търговецъ, който чувству-
валъ, че нѣма много да живѣе, имъ казалъ по ка-
къвъ начинъ ги бѣше намѣрилъ.

— Обещайте ми, казалъ той, че ще живѣте
въ тази кѣща и никога нѣма да се раздѣлите.
Ставамъ ви всичкитѣ си богатства. Когато ста-
нете по-големи, опитайте се да узнаете, кои сж
родителитѣ ви, и, ако ги намѣрите, обичайте ги
бжно и почитателно. Сбогомъ, мили деца, бждете

Всички приказки, печатани на това мѣсто
въ „ПЪЖТЕКА“, ще излязатъ въ отдѣлна кни-
га съ прекрасни цвѣтни илюстрации
Очаквайте ги!

благословени зарадъ радостта, която ми създа-
дохте.

Следъ неговата смъртъ децата не излѣзли цѣла
година. Но единъ денъ, когато Жуанилло отишълъ
на ловъ и сестра му останала сама у дома, една
стара жена поискала да я видъ.

— Азъ бѣхъ приятелка на приемната ти майка,
казала тя, и дойдохъ да видя какъ сте. О, колко
е хубава кѣшичката ви! Но тя щѣше да е още по-
хубава, ако имате сребърна вода!

— А кжде се намира такава вода?

— Въ Сребърното изворче на Планината на
чудесата, казала старата и си отишла.

Когато Жуанилло се върналъ, сестра му за-
почнала да плаче и казала:

— О, нашата кѣща е хубава, но ще бжде още
по-хубава, ако има сребърна вода!

Жуанилло не искалъ сестра му да скърби,
взелъ една стомна, яхналъ най-хубавия си конъ и
тръгналъ за Планината на чудесата. Когато стиг-
налъ до политѣ на тази планина, видѣлъ единъ
отшелникъ съ бѣли коси, седналъ подъ едно дърво.

— Кой те обича толкова малко, синко, та те
изпрати тукъ? — казалъ отшелникътъ.

— Сестра ми ме изпрати, но тя много ме
обича, отговори Жуанилло.

— Тогава слушай: изкачи този наклонъ; на
половинъ пѣтъ ще срещнешъ единъ лвъ, скритъ
между скалитѣ: той е пазачъ на извора. Ако е съ-
затворени очи, спри, защото той те дебне, ако е съ-
отворени, мини, защото той спи; почерпи бързо
вода и се върни, преди лъвътъ да се събуди!

Жуанилло направилъ, както отшелникътъ
му казалъ и когато се върналъ въ кѣщи съ
водата Жуанилла го прегърнала и казала:

— Колко си добъръ и колко те обичамъ!

На другия денъ старата дошла и пакъ
научила момичето да поиска отъ братъ си да
ѝ донесе клонче отъ златолистень джбъ. Жуа-
нилло отишълъ пакъ при отшелника, който му
казалъ:

— Когато стигнешъ до златолистния
джбъ, ще видишъ огромна змия. Ако главата
ѝ е скрита, значи тя те дебне. А ако е изпра-
вена и съ отворени очи гледа слънцето, значи,
че тя спи. Откъсни бързо клончето и бѣгай!

Когато старата дошла пакъ и видѣла
дървото, израстнало отъ клончето на злато-
листния лжбъ, щѣла да се пукне отъ ядъ.

— Хубаво е дървото, казала тя, но ако
въ клонитѣ му лети „Птицата на истината“,
която е бѣла, и блѣстяща като снѣгъ, огрѣнъ
отъ слънце, ще бжде още по-хубаво. Тя знае
всичко и който я има, ще бжде щастливъ за
презъ цѣлия си животъ.

Братътъ искалъ да задоволи сестра си
и на трѣгване ѝ казалъ:

— Вземи това огледало и всѣка сутринъ
го гледай. Ако то потъмнѣе, значи азъ съмъ
въ опасностъ. Тогава, сестрице, моли се за
мене, защото никога вече нѣма да ме видишъ!

Сестрата заплакала, но желанието ѝ било
по-силно отъ обичта и тя оставила братъ си
да трѣгне.

— Какво искашъ още? го попиталъ от-
шелникътъ, когато Жуанилло пристигналъ при
него.

— Сестра ми иска Птицата на истината.
Помогни ми и този пѣтъ и нѣма вече да ид-
вамъ.

— Върви по планината, ще видишъ из-
вора и дървото. Спри се и гледай: хубава и
бѣла като снѣгъ птица ще дойде и ще кацне

на единъ валчестъ камъкъ. Тя ще поѣе и после
ще сложи глава подъ крилото си и ще заспи. Не
я пипай преди да е заспала много добре, защото
ще се обърнешъ на камъкъ.

Жуанилло сторилъ, както му казалъ отшелни-
кътъ. Той видѣлъ бѣлата птица, която запѣла:

— Азъ съмъ Птицата на истината; кой ще ме
хване? Щомъ никога не ме иска, оставете ме!

После тя се завъртѣла нѣколко пѣти около
себе си и скрила глава подъ крилото си. Жуанил-
ло не почакалъ да заспи, протегналъ ръка; птицата
хвъркнала, а той се обърналъ на камъкъ.

И Жуанилла видѣла една сутринъ, че огледа-
лото потъмнѣло. Тя тръгнала да търси братъ си,
стигнала до политѣ на Планината на чудесата и
отшелникътъ ѝ обяснилъ, какъ да улови Птицата
на истината. Когато видѣла птицата въ ржцетѣ си,
Жуанилла казала:

— Птиче на истината, кажи ми, кжде е братъ
ми?

— Той е тукъ, между сивитѣ камъни, които
виждашъ. Попръскай го съ сребърна вода и той
ще оживѣе!

Щомъ Жуанилла попрѣскала камънитѣ съ
сребърна вода, тѣ се обърнали на хора, между
които билъ и братъ ѝ. Децата нѣжно се прегър-
нали и се върнали у дома.

— Имамъ сребърна вода, златолистно дърво
и Птица на истината, каза Жуанилла, и искамъ
само едно: никога да не ме напускашъ!

Старата магьосница узнала, че децата се вър-

нали отъ планината и отишла да
ги види, но Птицата на истината
се спуснала върху нея и така я
накълвала, че тя следъ два дни
умрѣла.

Тогава птицата казала на де-
цата:

— Защо не потърсите родите-
литѣ си? Ти, Жуснило иди въ
палата и покани царя въ кѣща-
та си, за да му покажешъ тритѣ
си чудеса.

На другия денъ царятъ дошелъ,
видѣлъ сребърната ваза, злато-
листното дърво и Птицата и из-
викалъ:

— Това е невѣроятнo!

(Следва на IV стр.)

ДЖИМЪ
ДЖУНГЛАТА
отъ
АЛЕК РАЙМОНДЪ

Следъ трагичния край
на Криспенъ Всеядецътъ,
бандитъ злосторници се раз-
присна и отишла да граби
другаде... Джимъ си взема
сбогомъ отъ приятеля си
Зинъ и пантерата му, отъ
Уилсонъ и отъ стария си
другаръ Редъ и тръгва къмъ
лагера си заедно съ Меджи,
племенника на Криспенъ,
който той взима подъ свое
покровителство, защото е
самъ въ свѣта.

При пристигането ни въ
Санъ-Франциско, чичо ми
бѣше арестуванъ, а живот-
нитѣ ви изпратиха на циркъ,
който ги бѣше
поръчалъ. Дирек-
торътъ внесе
паритѣ въ банката
на вашо име.

После Криспенъ из-
бѣгалъ отъ затвора, каз-
ваха вие, и вие е
принудилъ да го
придружите
тукъ?

Да, страшно е
да се каже, но той
бѣше толкова
грубъ къмъ менъ,
толкова несправед-
ливъ, че азъ започ-
нахъ да го мразя!

Азъ ви разби-
раемъ... но сега
какви ще пова-
дите?

